AVENTURILE UNUI TIMPONAUT

LIVIU PÎRŢAC

— …atunci m-am ridicat în picioare şi luînd poziţie de drepţi am dus regulamentar mîna la cozoroc. Mă înţelegi, asta era un salut. Eram trimis în prima mea misiune pe urmele marilor exploratori şi mă simţeam mîndru de încrederea care mi se acorda. Şeful îmi strînse cordial mîna şi atunci eu i-am spus protocolar: „să trăieşti unchiule!" M-am întors şi am părăsit încăperea, lăsîndu-mi rubedenia să-şi contemple mai departe unghiile frumos lustruite. Tremuram de fericire în timp ce mă îmbrăcam cu echipamentul special destinat călătoriei în timp. Am acţionat dispozitivul şi…

*

Erik Torvaldssön cel Roşu ciuli urechile. Crezu că distinge un strigăt slab, deznădăjduit. Privi mai atent şi distinse o mogîldeaţă care se lupta din greu cu talazurile învolburate. Se gîndi că totul nu este altceva decît o halucinaţie datorată oboselii excesive care pusese stăpînire pe el şi scutură capul pentru a alunga duhurile rele care îi dădea tîrcoale. Văzu însă cum „halucinaţia" ia puternic apă şi dă disperat din mîini. Atunci ordonă cu glasu-i puternic salvarea intrusului.

Scos din apă, cel salvat se dovedi a fi o fiinţă reală care se jura pe ce avea mai drag că nu are nici o legătură cu duhurile mării. Erik Torvaldssön cel Roşu se apropie de el şi îi pipăi curios îmbrăcămintea bizară. Îi adresă cîteva întrebări şi cînd ciudatul personaj îi spuse că ţara lui de baştină se află undeva într-un viitor îndepărtat, vajnicul viking ordonă ca mincinosul să fie pedepsit de îndată.

— Să i se taie urechile!…

*

— …şi cum de urechi mai aveam nevoie (altfel cum aş fi putut să-i raportez stimabilului meu unchi, de îndeplinirea misiunii), m-am hotărît subit să-mi văd de drum. Am pus în funcţiune dispozitivul special şi… nimic. Nu mă deplasasem nici măcar cu o secundă mai departe în timp. Am bănuit atunci că se întîmplase ceva cu aparatul şi am început să verific integritatea acestuia. Între timp se apropiase de mine un zdrahon cu un paloş în mînă. Am încercat să-i rog, cu ajutorul dispozitivului translator, să amîne pentru mai tîrziu executarea sentinţei. Le-am spus ceva şi despre nişte copii şi o soţie îndurerată care mă aşteptau (mărturisesc sincer că nu am fost însurat niciodată). Nu aveau aerul de a fi din cale afară de miloşi, dar cu toate acestea mi-au arătat o oarecare îngăduinţă, netăindu-mi decît urechea stîngă. Tocmai atunci înlăturasem minuscula scoică prinsă în acele cronometrului temporal, după care…

*

La Kai-Ping-Fu, reşedinţa de vară a lui Kubilai-han, petrecerea era în toi. Nimeni nu-l băgă în seamă pe insul fără o ureche strecurîndu-se ca o umbră printre străjerii hanului. Înhăţă o ciozvîrtă de carne de pe masa unui demnitar. Nu avea intenţia să se ospăteze, dar simţea nevoia să întreprindă ceva pentru a atrage atenţia asupra sa. Abia atunci simţi o mînă vînjoasă prinsă de gulerul hainei şi se întoarse spre cel care îndrăznise un asemenea sacrilegiu.

— Hoţ murdar şi neruşinat, i se adresă străjerul mîniat, ai tupeul să furi ziua în amiaza mare?!…

Fu tîrît în faţa tronului şi trîntit la pămînt. Kubilai-han ascultă îngîndurat vorbele străjerului şi făcu un gest scurt.

— Să i se taie capul!

Tînărul Marco Polo încercă să intervină pe lîngă han pentru iertarea păcătosului, dar fu nevoit să se întoarcă la locul său şi să asculte împreună cu ceilalţi tînguirile „hoţului". Acesta se zbătea din răsputeri să-l convingă pe marele Kubilai că un cap nesimetric cum era al lui, cu o ureche lipsă, nu ar fi arătat deloc bine înfipt într-un par în curtea hanului. Văzînd că nu reuşeşte de fel, se supără vizibil şi ceru demn să i se aducă un avocat. Cum acest termen nu era cunoscut în acea epocă, hanul consideră ieşirea străinului ca pe o insultă adusă puterii sale şi porunci ca înainta de executarea sentinţei „hoţul" să fie supus torturii.

*

— …mi-am adus aminte de dispozitivul special abia pe masa de tortură, după ce schingiuitorii hanului mi-au lungit trupul cu vreo treizeci de centimetri, contribuind astfel la înălţarea mea în ochii lumii. Mă întreb şi acum ce mutre au avut atunci cînd m-au văzut dispărînd în neant. M-am trezit pe o corabie uriaşă în toiul unei furtuni. Cîţiva marinari s-au apropiat de mine şi mi-au adresat cîteva cuvinte. Niciodată nu voi şti ce au vrut să spună, deoarece ei stăteau în partea mea stîngă şi, datorită unui mic inconvenient, nu am putut auzi nimic…

Cristoforo Colombo cerceta îngîndurat harta din faţa sa în clipa în care uşa se deschise şi doi marinari introduseră în încăpere un lungan cu o ureche lipsă, care se zbătea de mama focului, încercînd să scape din mîinile lor.

— Un intrus, căpitane, spuse unul dintre matrozi. L-am găsit pe punte!…

Cristoforo se ridică de pe scaun şi se apropie ameninţător.

— Ce cauţi pe puntea „Santei Maria"?!…

Lunganul încercă să-i explice căpitanului că venea de la curtea marelui Kubilai-han, dar celălalt nu-i aprecie spiritul şi porunci ca

fără zăbavă ciudatul personaj să fie aruncat în mare.

*

— …m-am trezit în apa rece şi primul meu gînd a fost să acţionez aparatul temporal, dar logica mea fără greş fu tulburată de apariţia unui rechin-tigru uriaş care porni în trombă spre mine. Nu ştiu ce gust are materia de pe mine, dar nu împărtăşeam de fel intenţia atacatorului meu care ar fi vrut să îşi încheie un prînz copios cu un desert special. Am căutat febril comutatorul dispozitivului temporal şi în clipa în care l-am găsit am auzit un trosnet ciudat în spatele meu. Un timp m-am întrebat mirat ce anume putea să scoată un asemenea sunet dubios, apoi mi-am dat seama că înaintarea mea în apa mării încetinise într-o oarecare măsură. Atunci am înţeles că piciorul meu drept se săturase de proprietarul său şi se hotărîse să mă părăsească pentru un rechin-tigru…

*

Francis Drake, „piratul de fier", clipi din ochi în timp ce îl privea pe lunganul olog şi cu o ureche lipsă care stătea în faţa sa.

— Iscoadă spaniolă, murmură el înciudat, ce îndrăzneală să te furişezi pe vasul meu!…

„Iscoada" încercă să-i explice că scăpase cu bine (ce-i drept, fără un picior), de atacul unui rechin-tigru fioros de pe vremea lui Cristoforo Colombo. Se miră sincer că nu era crezut şi se gîndi cu mînie la „amabilul unchiuleţ" care nu îl pusese în temă cu asemenea posibilităţi. Se considera frustrat în drepturi şi se întrebă înciudat cu ce se va alege, mai exact de ce se va lipsi atunci cînd va scăpa din mîinile acestor piraţi însetaţi de sînge.

*

— …nu am stat prea mult pe gînduri şi am acţionat maşinăria temporală, dar nu atît de iute pe cît aş fi dorit eu. Piraţii apucaseră să-mi cresteze pîntecele, reuşind să-mi rupă două-trei fire de legătură şi să scurtcircuiteze cîteva sisteme speciale, din fericire nonvitale. Supărarea mea a fost de această dată foarte mare. N-am mai stat pe gînduri şi m-am îndreptat fără întîrziere spre veacul meu, să am o „dulce" convorbire cu iubitul meu unchi.

Nici acum nu pot înţelege de ce, după o scurtă şi plăcută reîntîlnire (numai din punctul meu de vedere), unchiul – fratele constructorului meu – mă trimise la retopit fără să-mi acorde onorul meritat după asemenea aventuri nemaipomenite.

Ordin special pentru Compartimentul Călătoriilor în Timp:

„Începînd de astăzi se interzice cu desăvîrşire, în cadrul Compartimentului sus amintit, utilizarea roboţilor LYL demontabili şi ineficienţi. Se recomandă folosirea tipului LXL, nedemontabil, cu o capacitate de percepţie superioară şi rezistenţă ridicată la intemperii".